

זה הוא זה :

תשבץ העולם הזה 1175

דרך ארוכה עבר שמעון הלפרין, יליד ירושלים, במשך 40 שנות חייו, מי שיבת "עץ חיים" לשרות באצ"ל, בצה"ל בדרגת סמל ובמבצע סיני בדרגת רב-סמל. משם הגיע שמעון ישר לראשון-לציון, בה הוא משרת בדרגת אורח בתפקיד הנכבד של אחד מקצבי העיר. רק מעטים מתושבי ראשון שמו לב כי הבשר שנקנה ב-איטליו של שמעון הלפרין, אב לשני ילדים, עטוף בעתונים שהתשביצים בהם פתורים. תחביבו של הרב-סמל — קצב, ששירת במקומות שונים, התפתח מפתירת תשביצים עד לנתח המונח לפנינו — תשבץ מפרי עטו.

9	8	7		6	5	4	3	2	1
		14			13	12	11		10
19		18	17		16			15	
	24			23	22		21	20	
	28		27		26		25		
		33		32		31	30		29
		38		37		36		35	34
	43	42			41		40		39
47			46			45		44	
				53	52		50		49
	58			57		56	55		54
									59

מאונך: (1) לכאן, (4) ביוניות: היציאה, (10) תפקיד, (11) סוף, (13) יורה, (14) ירק שגוא, (15) מארה, (17) עני, (19) נר, (20) משחור, (22) קק, (23) תעה מועזת, (25) מסבע, (26) יפני, (27) קנו, (30) השליד, (32) אולי, (33) פתח הר נעש, (34) נבוה, (36) לא, (37) בעל כת, (39) נביא, (41) חסר חרי, (42) מצוי בפה, (44) מדינה באפרי, (46) חלקת אר, (48) עץ, (50) חלק מהתנ"ך, (51) נקוב במרצע, (53) זרם מים, (55) כלי בשחמט, (57) שם כולל, (58) מספר הציורים, (59) חותם נאמן בערכאות, (60) כלי נגינה.

מאונך: (1) אבי העיונות המדיניות, (2) מרכז התיים, (3) מחסה, (5) במטה מ, (6) מתחללת למורת רוח המל, (8) קוץ בו, (9) אחד מסררי השמנה, (12) בנאות של עצם לא מואר, (15) לקוח, (16) לצו, (18) חבר ממלכה אנגלית, (21) מספר, (23) לא עבה, (24) הכה, (26) שליח, (28) חטא בשננה, (29) מלחין מנצח ופסנתרן ידוע באר"ב, (31) מצולה, (32)

אהודי "שמשון" מפגנים בתל-אביב דגלים שחורים ודגורי תודה למשטרה

ספורט

הפגנות

בלי טרור

עוד בשעות הצהריים של יום ראשון הורגשה תכונה רבה בכל נקודות המשי-טרה של הנפה הצפונית בתל-אביב. מאות שוטרים גויסו למבצע. עשרות נידות סרקו את הרחובות. מכוניות אסירים עמדו נזירות לקלות את המתפרעים. אמבולנסים המ-תנו לפצועים. היו אף שטענה, כי ראו אצל השוטרים מסכות נגד גזים.

כל ההמולה היתה מכחנת נגד מאורע פוט-ערך לכאורה. אגודת הספורט הקטנה יחסית של כרם התימנים בתל-אביב, עמדה להפגין נגד החלטת ועדת המשמעת של ההתאחדות הישראלית לכדורגל, שהרחיקה את קבוצת הכדורגל שמשון ממגרשי הדשא למשך חצי-שנה. היה זה אחרי שהמשמשים הואשמו בהתפרעות ובהכאת שופט, בעת משחק נגד מכבי חדרה.

אך ההתפרעות לא היתה הסיבה היחידה שבגללה היה מספר גדול של עסקני ספורט מעוניין לסלק את שמשון מתמונת הכדור רגל הישראלי. היה לכך גם ריח פוליטי.

לפני הבחירות לעיריית פתח-תחת השמשונים לעיריית תל-אביב, בבקשה להקצות להם קר-קע למגרש כדורגל. הציונים הכלליים דחו אותה. הם פנו לאברהם שכטרמן, החרותי, שהיה אז ראש מנהל יפו, בבקשת עזרה. "סגן לבית-ר" הציע שכטרמן, השמשונים הודו על הצעה, טענו כי מצבם, אפילו ללא מגרש, טוב יותר מזה של ביתר. "רוחץ מזה אנחנו ספורטאים, לא פוליטיקאים", אמרו לו.

הפגנה שקטה. כשהגיע מועד הבחירות נתנו השמשונים, כאילו, את הסתם לרשימת השכונה החדשה שפ. שהצליחה לגרר כמה אלפי קולות, בעיקר ממפלגות הימין. מעשה זה לא הביא לשמשונים שום הון פוליטי, אך הוא עזר אולי בכך שאוש-רה להם חלקת אדמה מעבר לירקון, שתש-מש להם כמגרש כדורגל.

יחד עם המגרש הם זכו ליחס עיון מצד אגודות הספורט הימניות. אלה לא הסכימו לשכוח לשמשון את פסע רשימת השכר-גיה, הבטיחו להציר את צעדיה של הקבוצה הבלתי-תלויה. הודעות עם פסקי-הדין הקטלני נגד הקבוצה היה אחד הצעדים הללו.

אחרי שסמך עורך-הדין ויקטור חזן לאסור על הקבוצה להופיע למשחקים במשך חצי-שנה, הושלכה פצצה למשרדי ההתאחדות לכדורגל. אנשי שמשון מיהרו לנער את חצנם מהמעשה, גינו אותו בחריפות.

השבוע החליטו להראות לתושבי תל-אביב כי הם יודעים למחות בשקט ובצורה תרבו-תית. הם יצאו בהפגנה גדולה, שבראשה דגלי הלאום, דגלים שחורים לאות אכל, ו-סיסמות נגד פסקי-הדין האכזרי וקנוניות האגודות הפוליטיות נגדם. חמישה ימים לפני מועד ההפגנה ביקשו שיוון מהמשטרה ל-ריכתה. רק ביום ההפגנה, משם ברגע הא-חרון, נתקבל האישור.

ההפגנה היתה שקטה. אנשי הנחלת הק-בוצה לא פסקו מלשרד ברמקול קריאות תודה למשטרה על עזרתה בשמירת השקט. היתה להם סיבה רצינית לשמירת היחסים הטובים עם המשטרה. אחד משלושת השופ-טים בבית-הדין העליון של ההתאחדות, הצריך לדון בערעורם, הוא קצין המשטרה אלי דקל.

בהגיע לבית העירייה התברר כי אין מי שיקבלם. במקרה אחר היו אולי עושים משהו הפעם התפורו בשקט. למחרת ה-ת-

אופנועים

וחזור חלילה

הגשם העז שירד השבוע לא הרתיץ את יששכר ("אבלה") אלעזרוב, חיים ("הנץ השחור") ואברהם גוריאלי, לחזור למסלול האופנועים על הדיונות של חולון. מלחים עליידי שני חברים וקהל סקרנים, עלו הש-לושה על המסלול הרטוב, חזרו על התחרות שבוסלה שבוע קודם (העולם הזה 1174).

היתה זו תחרות מיוחדת במינה. כשופט יחיד הסכימו המתחרים לכתוב את יעקב יחזקאל, אלוף ישראל ומנצח תחרות הריב-יירה בשנת 1953. שמונו נקבע כשעון ה-מוסמן, והוא קבע את דירוג הנקודות של שמו לחובת כל מתחרה שסטה מן המסלול או הוריד את רגליו.

יחזקאל החזיק בידו מצנפת אדומה, אותה שאל מחברתו הבלונית של הנץ השחור, עמד על הבית הפוכה, וסימן למתחרים את מועד זינוקם.

מעצור במערה תדור. ראשון יצא לדרך אברהם גוריאלי, שזהר על אופנוע צהוב, נושא הכתובת "סוסי הפלדה של המדבר". הוא פרץ אל המסרה, עבר את המסלול ב-35 שניות.

באותה מהירות הגיע גם הנץ השחור, ש-איבד חמש נקודות בגלל הורדת רגל לפני אחד המכשולים. אחרון דהר אבלה אלעז-רוב, על אופנוע שאול.

נצחנו של אלעזרוב, המנצח במירוץ הקודם, היה מובטח. הוא עבר בקלות את המכשולים החוליים המסוכנים, דהר במעלה התלול שבסיום המסלול. אך שני מטרים לפני המסרה בגד בו מזלו: האופנוע ה-ת-לקל. נצחנו של גוריאלי המשופם, בעל בית-מלאכה לחיקון אופנועים, נראה ברור. לא כך חשבו הנץ השחור ואבלה, "אנחנו רוצים לערוך מבחן נוסף", דרשו השניים. יעקב יחזקאל, שנועץ בארבעה מן הצופים, קיבל את הדרישה. אך גם הפעם נשארו שני מתחרים מאחור: אופנועו של הנץ הש-חור נתקע בחולות, ואילו אבלה שזינק אח-ריה, באופנוע מיושן, נאלץ פסע נוספת ל-הפסיק את המירוץ.

הפעם לא היה עוד ספק: אברהם גוריאלי, שאירגן את התחרות ביזמתו ועל חשבונו, היה המנצח הבלתי מעורער. הוא זכה בגביע בשתי של 97 ל"י, שהוענק לו עליידי שלמה טיטלבוים, רוכב האופנועים הוותיק, שעוד ב-1935 זכה בפרס בינלאומי בתחרות אופ-נועים מחיפה לבירות. אולם אושרו האמיתי היה כשאשתו של מתחרהו, אלעזרוב, הע-ניקה לו נשיקה. הכריזו גוריאלי, מוקף ה-מעריצים המשולחים: "אני מאושר, נורא מאושר!" סוף סוף לא בכל תחרות מצליח המנצח לזכות פעמיים במקום הראשון.

היתה סיבה נוספת לאושרו של גוריאלי. מיד אחרי שהגיע לקו הגמר, זינק לצינור מים סמוך לשתות מים. חבריו שחשבו שהוא צמא, מנעו זאת ממנו. "תנו לי לשתות!" צעק גוריאלי, "יש לי כדור ב-גרון". התברר כי ברגע היונק התרגש גי-ריאל כל-כך, בלע כדור הרגעה, מבלי לדעת שהוא יפעל רק אחר שגמר המירוץ. הוא גם שחך לשתות מים ובי-35 שניות המירוץ, היה הכדור תקוע בגרונו.